

Философътъ и моралистътъ, обаче, сж попрѣчили на драматурга, особено отъ третото действие насамъ: не е можалъ да даде едно ясно динамично изложение съ единъ опредѣленъ завършекъ. Вмѣсто това — той осложнява, замѣглява психологията на лицата: последнитѣ се отдаватъ на разсждъчна диалектика. Затова третото действие и епилогътъ сж тъй тежки: неподвижни, мжчителни не само поради безизходността въ положението на главнитѣ герои, но и поради посочения фактъ.

Почната добре, драмата е безъ завършекъ — действието спира, измѣства се отъ разрешаване на други задачи.

* * *

Трагично настроение и нравствена проблематика сж двата сжществени елемента въ драматичнитѣ творби на Яворова. Казаното, като заключение къмъ първата драма относно изображенията на лицата и характера на диалога, важи изцѣло и за „Когато гръмъ удари“: сжщитѣ — дори въ по-голѣма степенъ — схематични образи, сжщата липса на „свободенъ“, напълно непринуденъ диалогъ.

Ясно е, не въ начина, по който разработва своитѣ драми, е оригиналното у драматурга Яворовъ: то е въ сравнително богатия психологически материалъ, въ лиричното настроение и въ нравственитѣ проблеми, що поставя. Той се опитва да постави драмата на друга — идейна и психологическа — основа, и въ това е най-голѣмото му значение.